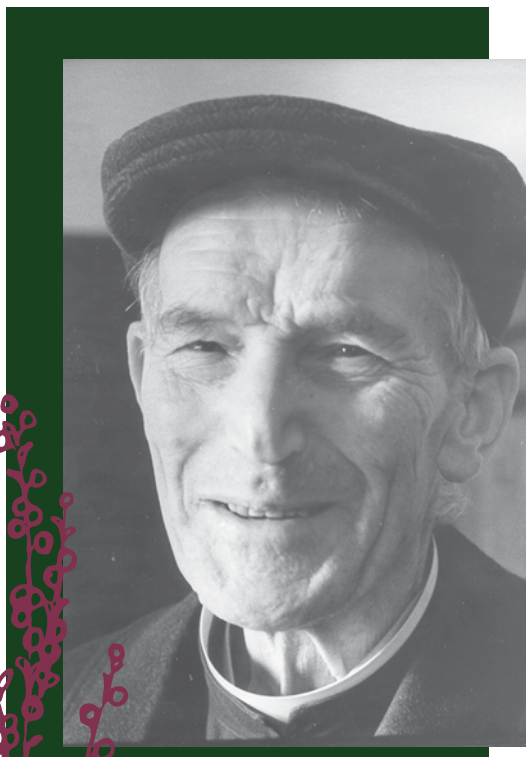

MISLI IZ TV-ODDAJE

ŽIVLJENJSKI PORTRET P. SIMONA AŠIČA (1991)

Pozno jeseni leta 1991 se mi je ponudila čudovita priložnost, da sem najprej sama kot avtorica projekta, potem pa še z ekipo TV Slovenija na čelu z direktorjem fotografije, danes, žal, že pokojnim, Mišem Čadežem, preživela nekaj nepozabnih dni v samostanu Stična v sobivanju s skupnostjo bratov in menihov cistercijanskega reda, ki ga tako pomenljivo zaznamuje rek Moli in delaj.

V Stični sem posnela svoj prvi dokumentarec. Poimenovali smo ga Oaza – beli menihi v Stični (zvok Silvo Plavec, montaža Zvone Judež). Hkrati z njim je nastal še 17-minutni Življenjski portret p. Simona Ašiča.

Prvo srečanje s p. Simonom Ašičem je bilo v samostanski obednici. Privzdignil je kuto, visoko dvignil nogo skorajda k nosu, kar je bilo nenavadno, vsekakor pa občudujoče za patra, ki je štel več kot 80 let. Potem se je zazrl vame, mi odločno odsvetoval ličenje, priporočil pa domači

jabolčni kis, s katerim naj si – tako kot on – natrem lica.

Ko se je iztekel naš prvi snemalni dan, nam je pater Ašič postregel čaj, ki nas je hitro in učinkovito zazibal v prijeten spanec. Pater je že vedel ... Jutro za tem smo se čudili in smejali.

P. Simon Ašič se je rodil leta 1906 v vasi Trebež, uro hoda od Brestanice, materi šivilji in očetu kovaču. Ko je bil star štiri leta, je oče odšel po boljši zaslužek v Ameriko. Po treh letih naj bi se vrnil domov, a je leta 1914 izbruhnila prva svetovna vojna. Starša, predvsem oče, sta si želela, da bi šel sin študirat, a ne za duhovnika. Kljub temu je Simon Ašič kot mlad fantič prišel v Stično, se izobraževal na Poljskem in v Nemčiji ter bil leta 1930 posvečen v duhovnika. "Oče mi je poslal 5500 dinarjev, kar je bilo vredno za dve kravi, a voščila mi ni napisal," se je spominjal p. Ašič. Po načrtu arhitekta Jožeta Plečnika je v ta namen dobil čudovit kelih, ki ga hranijo v Muzeju sakralnih umetnosti v Stični. Ob 25-letnici maševanja pa mu je oče le napisal "krasno voščilo". Ko naj bi se leta 1961 končno vrnil domov, je 40 dni pred načrtovanim prihodom umrl, tako da sin vse od ranega otroštva ni nikoli več objel svojega očeta.

Med drugo svetovno vojno so se v samostan zatekli begunci, večinoma starejši menihi, iz drugih koncev Slovenije. Ker zdravil ni bilo, se je

Prvo srečanje s p. Simonom Ašičem je bilo v samostanski obednici. Privzdignil je kuto, visoko dvignil nogo skorajda k nosu, kar je bilo nenavadno, vsekakor pa občudujoče za patra, ki je štel več kot 80 let. Potem se je zazrl vame, mi odločno odsvetoval ličenje, priporočil pa domači jabolčni kis, s katerim naj si – tako kot on – natrem lica.

p. Ašič lotil študija in priprave čajev. "Starčki so čaje pili, marsikomu je zelo odleglo. Lažje so dihali, lažje je prebavljali, lažje so spali." Tako je dobil vero v učinkovitost in moč zdravilnih rastlin.

"Smisel čajev je, da z njimi organizem čistimo, izpiramo. Čaj izloča iz našega organizma strupene snovi. Organska snov v čaju je najboljša zdravilo za naš organizem. Priporočam, da vsak dan spijete liter blagega čaja."

P. Ašič se je zelo dobro zavedal negativnih posledic sodobnega načina življenja. Mednje je uvrščal stres, potrebo po tem, da čim več naredimo v čim krajšem času, pri tem pa

se do kraja izčrpamo. Tudi premočna hrana in pijača, še zlasti ko gre za t. i. sedeče poklice, slabo vplivata na organizem. "S to hrano bi morali krampe vihteti, ne pa sedeti," je rekel. "Naša hrana je naša usoda. Žlica pomeni več kot meč! Zajtrk naj bo kraljevski, kosilo baronsko, večerja beraška. ... Največji sovražniki človeka so naftalin, nikotin in kofein," je rad poudaril. Opozarjal je še na škodljive učinke "elektronike, sintetike in plastike." Ženskam je odsvetoval sintetično perilo, priporočal pa oblačila, ki vsebujejo vsaj 20 odstotkov volne. "Elektronske ure ovirajo utrip srca in prekrvavitev".

Ko smo v klavzuri snemali v njegovi samostanski celici, smo se čudili, kako je imel diagonalno čez prostor postavljeno posteljo, iz katere so bile izpeljane žice ... Proučeval je namreč škodljive učinke različnih vrst sevanja. Ukvarjal pa se je tudi z radiestezijo.

V 40 letih svojega delovanja kot zdravilec je prejel prek 5000 pisem. Ljudem z najrazličnejšimi težavami je odgovarjal skrbno, odgovorno in ljubeče. "Vsi moji piskri so skoraj polni," mi je dejal v stiški lekarni.

"Brez nadaljnega bi še enkrat prehodil isto pot. Bila je lepa, bila je res po Božji volji. In povsod sem doživel Božjo pomoč. Tudi uspešen sem bil. Zato lahko rečem, hvala Bogu, moje življenje je bilo res lepo." **S**